

Στήνεται καὶ κρατεῖται τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' τισχ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 5 Αὐγούστου 1957 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΒ'. Ἀριθ 266 Τιμὴ Φύλλον Δρχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξωτერიκοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΠΡΟ ΤΗΣ ΣΕΠΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΜΗΤΟΡΟΣ

Αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ Αὐγούστου εἶναι ἀφιερωμέναι πρὸς τιμὴν τῆς Θεοτόκου. Τὰ ἀπογεύματα κροῦουν παρηγορητικῶς οἱ κώδωνες τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ οἱ πιστοὶ προσέρχονται εἰς αὐτάς, ἵνα κατανυκτικῶς ἐπικαλεσθῶν τὴν βοήθειάν τῆς Θεομήτορος, τῆς Βασιλίσσης τῶν Ἀγγέλων. Τὴν δὲ 15ην Αὐγούστου ἡ Οἰκουμένη Ὁρθοδοξία, ὅση δὲν συνεμάχησε μὲ τοὺς παπολατίνους τῆς Δύσεως, συνυμνεῖ μετὰ τῆς Γεσθημανῆς καὶ τῶν λοιπῶν Ἀγίων Τόπων τὴν Ἀθάνατον Κοίμησιν, δι' ἧς μετέστη πρὸς τὴν Ζωὴν ἡ Μήτηρ τῆς Ζωῆς, ἡ τιμιωτέρα τῶν Χερουβὶμ καὶ ἐνδοξοτέρα τῶν Σεραφεῖμ.

Πραγματικῶς δὲν ἔχομεν ὅσον πρέπει ἀντιληφθῇ τὴν ὑψίστην σημασίαν τῆς συμβολῆς τῆς Θεομήτορος εἰς τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας μας. Ὑπῆρξε τὸ κεχαριτωμένον πρόσωπον, ὅπερ, συνήνωσε ὑπερφῶς καὶ ἀνεκφράστως τὰ δύο ἀντίθετα στοιχεῖα· τὸ θεῖον καὶ τὸ ἀνθρώπινον. Τὸ ὑπερκόσμιον ἐκεῖνο μεγαλόρρημα, τὸ ὁποῖον ἐκφράζει λακωνικώτατα τὴν μεγάλην συγκατάβασιν τοῦ Θεοῦ χάριν ἡμῶν καὶ τὸ ὁποῖον μόνον ὁ ἀεὶς τῆς Θεολογίας ὁ Εὐαγγ. Ἰωάννης ἠδύνατο νὰ διατυπώσῃ: «Ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσε ἐν ἡμῖν» πραγματοποιεῖται εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Θεοτόκου. Δι' αὐτὸ ψάλλει ὁ ὕμνογράφος εἰς τὸν σχετικὸν ὕμνον: «...καὶ παντεχνήμονι λόγῳ σάρκαν δανείσασαν»

Διὰ τὴν ὑψίστην ὁμῶς αὐτὴν ἀποστολὴν ἡ Θεοτόκος εὐρέθη ἄξια ἐξ ἰδίας βουλήσεως καὶ γνῶμης.

Μόνη μεταξὺ τῶν γυναικῶν καὶ ἐκείνων, ποὺ προηγήθησαν καὶ ἐκείνων, ποὺ ἠκολούθησαν ἀνῆλθε εἰς τὸ ὑψιστον σημεῖον τῆς πυρραμίδος τῶν ἠθικῶν ἀξιών, εἰς ἐποχὴν μάλιστα, καθ' ἣν ὁ ἐκπεσμός καὶ ἡ διαφθορὰ εἶχον κα-

τακλύσει τὴν οἰκουμένην. Ἡ Θεία Χάρις ἐνισχύει καὶ μονιμοποιεῖ ὅ,τι ἐξ ἰδίας προαιρέσεως περικοσμεῖ τὴν ἄσπιλον καὶ ἀμόλυντον, τὴν ἄφθορον καὶ ἄχραντον ψυχὴν τῆς ὑπεραγίας Νεάνιδος τῆς Ναζαρέτ. Ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ προσφωνῶν αὐτὴν «κεχαριτωμένην» ἐκφράζει τὸν θαυμασμόν του πρὸς τὴν ἠθικὴν ὑπεροχὴν τῆς Νεάνιδος, δι' ἧς κατηξιώθη νὰ περιβληθῇ τὴν ὑψίστην τιμὴν.

Ὁ Θεὸς οὐδέποτε χρησιμοποιεῖ μηχανικὰς λύσεις εἰς τὰς ἐνεργείας Του. Δὲν ἠδύνατο ἐπομένως τυχαίως καὶ ἀνεξετάστως νὰ τοποθετήσῃ τὸ πάγχρυσον στέμμα τῆς Θεομήτορος εἰς μίαν γυναῖκα, ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ ἐνεργήσῃ. Ὁχι! Αἱ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐνεργεῖαι τοῦ Θεοῦ ζυγαστατοῦνται ἀπὸ τὴν ἠθικὴν αὐτῶν κατάστασιν.

Εἰς τὸ πρόσωπον λοιπὸν τῆς πολυῡμνήτου Δεσποίνης διαβλέπει ὁ Χριστιανὸς δύο ἐξ ἴσου ὑπέροχα θαύματα· τὸ ἠθικὸν μεγαλεῖον καὶ τὴν ἄσπορον γέννησιν· τὴν παρθένον (μὲ τὴν ἠθικὴν κυριολεξίαν τῆς λέξεως) καὶ τὴν Μητέρα. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον ὁ σεβασμὸς πρέπει νὰ εἶναι ἀπόλυτος.

Ἐὰν δὲν ὑπῆρχε ἡ Παρθένος τῆς Ναζαρέτ, δὲν θὰ ἐνεφανίζετο ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς σκηνῆς ἡ Μητέρα τῆς Βηθλεέμ· καὶ ἐὰν δὲν ἐνεφανίζετο ἡ Μητέρα τῆς Βηθλεέμ τὸ ἔργον τοῦ Γολγοθᾶ δὲν θὰ εἶχε πραγματοποιηθῇ.

Πραγματικῶς ἀξίζει νὰ ἀναφωνήσῃ τις «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου Κύριε, πάντα ἐν Σοφίᾳ ἐποίησας», διαβλέπων τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἐνεργεῖ ἡ Θεία Πρόνοια καὶ Ἀγάπη διὰ τὴν σωτηρίαν μας;

Χριστιανοί, εἰμεθα ἄραγε ἄξιοι νὰ ἔχωμεν μίαν τοιαύτην Βασιλίσσαν καὶ μεσίτριαν;

Κατάσπαρτος ἡ ἱστορία ἀπὸ θαύματά της

ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ὑπὸ τοῦ ἐμπνευσμένου καὶ ζηλωτοῦ προέδρου τοῦ ἐν Βόλῳ Παραρτήματος κ. Δ. Παυλῆ ἐδόθη ἀποστομωτικὴ ἀπάντησις εἰς τὰ ἀσυνάρτητα φληναφήματα τοῦ κ. Δ. Ἡλιάδου, δημοσιευθέντα εἰς «Βῆμα» Ἀθηνῶν καὶ «Φῶς» Βόλου. Κατὰ τέρῳ παραθέτομεν ἐξ ἀναδημοσιεύσεως τὴν ἐν λόγῳ ἀπάντησιν :

Εἰς τὸ «Φῶς» τῆς παρελθούσης Δευτέρας εἶδομεν τὸν κ. Βασ. Ἡλιάδην νὰ ἀναμειγνύεται εἰς τὸ ἀκανθῶδες παλαιοημερολογιτικὸν ζήτημα καὶ νὰ ἀναμασῇ ὅσα κατὰ καιροὺς κατὰ κόρον καὶ μέχρις ἀηδίας διάφοροι ἡμεσαν, παραποιῶντες τὴν ἀλήθειαν καὶ συκοφαντοῦντες τοὺς κηρύττοντας καὶ ὁμολογοῦντας αὐτήν.

Δὲν εἰσέρχεται εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ ζητήματος. Δὲν παραδέχεται τὸν ἱερὸν σκοπὸν τῆς ἰδεολογίας, ὅστις εἶναι ἡ ἐμμονὴ εἰς τὴν πάτριον εὐσέβειαν καὶ ἡ τήρησις τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν παραδόσεων τῆς ἱερᾶς λατρείας. Ἀλλὰ κλητεύει πρόσωπα διάφορα, ζωντανὰ καὶ πεθαμένα καὶ μὲ διαδόσεις ποικίλας, ἀληθεῖς καὶ ψευδεῖς περὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ τῶν βίου, καταρτίζει κατηγορητήριον, μὲ σκοπὸν νὰ δημιουργήσῃ δυσμενεῖς περὶ αὐτῶν ἐντυπώσεις εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν.

Ἐὰν ὁ κ. Ἡλιάδης ἐλάμβανε τὸν κόπον νὰ πληροφορηθῇ καλῶς θὰ ἐμάνθανε, ὅτι τὰ φρονήματα τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἐμμενόντων εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν, ἔχουν βάσεις ἀσαλεύτους καὶ ὁ σκοπὸς τῶν ἀξιέπαινος. Τοῦτο ὁμολογεῖται καὶ ἀπὸ τοὺς σφοδροτέρους διώκτας τῶν. Ἐπαναστατικὸν πνεῦμα εἰς αὐτοὺς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει. Τοῦναντίον πνεῦμα ὑποταγῆς καὶ συντηρητικότητος διέπει τὰς σκέψεις καὶ τὰς πράξεις τῶν

ἔχουν ἄραγε συγκινήσῃ τὴν ψυχὴν μας;

Λέγεται, ὅτι εἰς μοναχὸς δὲν εἶχε οὐδεμίαν ἀρετήν· εὐλαβεῖτο ὅμως τὴν Θεοτόκον. Πολλὰκις τῆς ἡμέρας διήρχετο πρὸ τῆς σεπτῆς Τῆς εἰκόνης καὶ ἔλεγε μετ' εὐλαβείας τὸ τροπάριον «Θεοτόκε Παρθέने». Ἡ εὐλάβεια αὕτη ἐστάθη ἀφορμὴ τῆς σωτηρίας του.

Ἐχομεν τοῦλάχιστον τὴν εὐλάβειαν τοῦ Μοναχοῦ αὐτοῦ; Ὡς ἐφ' ὅσον ἀποκτήσωμεν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν προστασίαν τῆς Θεοτόκου οὐδένα κίνδυνον διατρέχομεν, Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται ἡ πρὸς Ἑκείνην εὐλάβεια.

Τὰς ἡμέρας αὐτὰς πρέπει νὰ προστρέξωμεν ταπεινοὶ ἰκέται πρὸ τῆς ὑπεριότητος Βασιλίσσης καὶ Μητρός τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων. Θὰ πρέπη ὅμως νὰ προσέλθωμεν «ψυχαῖς καθαφαῖς καὶ ἀρυπώτοις χεῖλεσι», διότι μόνον οὕτω θὰ ἀπολαύσωμεν τὰς συνεπείας τῆς κραταιᾶς αὐτῆς προστασίας.

Εἰδικώτερον αἱ χριστιαναὶ γυναῖκες, ποῦ θὰ ἀποτολμήσουν νὰ πλησιάσουν τὴν καθαρωτέραν λαμπρόδων ἡλιακῶν θὰ πρέπη νὰ διακρίνονται διὰ τὴν σεμνότητά των, τὴν εὐπρεπὴ καὶ τὴν ταπεινὴν ἐμφάνισίν των, ἡ ὁποία θὰ ἀποδεικνύῃ καὶ τὴν διάθεσιν τῆς εὐσεβοῦς ψυχῆς των.

εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς θεσμοὺς. Ἀδικεῖ συνεπῶς τὴν εὐθυμρίαν του ὁ κ. Ἡλιάδης, ὅταν ἰσχυρίζεται, ὅτι οἱ κομμουνιστὰὶ ἐνισχύουν τοὺς παλαιοημερολογίτας, γνωστοῦ ὄντος ὅτι μεταξὺ τῶν δύο τούτων παρατάξεων ὑπάρχει τεραστία διάστασις. Καὶ ἐνῶ μεταξὺ τῶν κομμουνιστῶν εὐρίσκει τις νεοημερολογίτας καὶ πολλοὺς ἀθέους, παλαιοημερολογίτην ὅμως ἀγκραιφνὴ ἰδεολόγον δὲν εὐρίσκει οὔτε ἓνα διὰ δεῖγμα.

Ὁ κ. Ἡλιάδης ἐκτρέφεται ἐπὶ τῆς ὁρθῆς βάσεως συγχέων πρόσωπα καὶ ιδέας. Οἱ μακαρίζται Δημητριάδος Γερμανὸς, Φλωρίνης Χρυσόστομος καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀνήκοντες εἰς τὴν παράταξιν τῆς παλαιοημερολογιτικῆς ιδέας ἀπέθανον· δὲν ἀπέθανεν ὅμως καὶ ἡ ἰδεολογία καὶ τοῦτο ἵνα βεβαιωθῇ ἡ αἰώνιος ἀλήθεια, ὅτι εἶναι τελείως ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τὰ πρόσωπα αἱ ἰδεολογίαι, ὅταν αὐταὶ στηρίζονται εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ δίκαιον.

Οἱ παλαιοημερολογίται δὲν ἀσπάζονται τὴν διαφοράν τῶν 13 ἡμερῶν ὡς δόγμα πίστεως, ἡ δὲ ἄρνησις των εἰς τὴν ἀποδοχὴν καινοτομιῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔχει βαθύτερον ψυχολογικὸν λόγον. Θέλουν νὰ πιστεύουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία πάντοτε ἐκήρυξε καὶ ἐτήρησεν εἰς ὅλας τὰς θεωρίας καὶ τὰς πράξεις τῆς θεοπνεύστους παραγγελίας. Φρονοῦν ὅτι οἱ θεομοὶ τῶν Ἱερῶν Συνόδων διεγράψαν τὰ ψυχοσωτήρια πιστευτέα καὶ πρακτέα κατὰ τρόπον ἀνεπίδεκτον ἐλέγχου ὑπὸ τῆς κοσμικῆς σοφίας καὶ ἐπιστήμης. Συγκεκριμένως περὶ τοῦ ἡμερολογίου ἔχουν ὑπ' ὄψιν των, ὅτι ἡ Ἀ' Οἰκουμένη Σύνοδος ἔθεσε τὰς βάσεις ἐπὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ τοιοῦτου διὰ τὸν ἑορτασμόν τοῦ Πάσχα καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ ἑορτῶν καὶ ὅτι τρεῖς Πανορθόδοφοι Σύνοδοι δι' αὐστηρῶν καὶ φορικτῶν ἐπιτιμῶν κατωχύρωσαν τὴν ἑορτολογικὴν ταύτην παράδοσιν (Βλέπε Συνόδους 1583, 1587, 1593 ἐπὶ Ἱερεμίου Β').

Βεβαίως, ὡς εἰς πᾶσαν συλλογικὴν ἐνέργειαν, οὕτω καὶ εἰς τὴν παράταξιν τῶν παλαιοημερολογιτῶν συνέβησαν τινὰ ἄτοπα, ἐν τῇ προσπάθειά τῆς ἐξευρέσεως καλυτέρου καὶ ὁρθοτέρου τρόπου καταπολεμήσεως τῆς πρὸς τὰς καινοτομίας ροπῆς τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας. Πλὴν ἡ ἰδεολογία τῆς προσηλώσεως εἰς τὰ πατροπαράδοτα οὐδεμίαν μείωσιν ἡθικὴν δύναται νὰ ὑποστῇ δι' ἐκτροπὰς τῆς εὐθείας ὁδοῦ ὁρισμένων προσώπων ἀσπαζομένων αὐτῇ.

Ἀπεκαλύφθησαν πρὸ τίνος εἰς τὴν Νεοημερολογικὴν Ἐκκλησίαν ἀνήκουστα σκάνδαλα κατὰ τὴν δίκην τοῦ Μητροπολίτου καὶ τοῦ Δημάρχου Μυτιλήνης. Ὁ Βόλος ἔμεινε κατάπληκτος ἀπὸ τὰς διαχειριστικὰς ἀτασθαλίας εἰς τὰ Φιλόπτωχα Ταμεῖα, ὥστε Μητροπολίτης, θεολόγοι, ἱεροκήρυκες, ἱερεῖς καὶ λοιποὶ ἐκκλησιαστικοὶ παράγοντες νὰ διαπομπεύονται δημοσίᾳ ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων ὡς κατηλενόμενοι πρὸς ἴδιον ὄφελος τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν φιλοπτωχίαν τῶν Χριστιανῶν. Ἡ ἐφημερίς «Ἀκρόπολις» μὲ τὸ κάλαμον τοῦ θεολόγου Κεραμίδα ἀπεπωμάτισε βόθρον δωωδέκατον, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ζῇ καὶ κινεῖται μερὶς τῶν ἱδυνόντων τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ παρὰ τὸν ἐκ τούτων τῶν ἀποκαλυφθέντων σκανδαλώδη θόρυβον καὶ ἡ ἰδεολογία τῆς

θησκείας καὶ ἡ φιλόπτωχος διάθεσις δὲν ἐξηλείφθη ἀπὸ τὰς συνειδήσεις τῶν Χριστιανῶν. Συνεπῶς ἔαν καὶ ἡ Μονὴ Κερατέας ἔχη νὰ παρουσιάσῃ τὸ σκιερὸν μέρος τῆς ὑποστάσεώς της, ἃς μὴ λησμονῶμεν ὅτι καὶ εἰς αὐτὴν ἄνθρωποι κατοικοῦν καὶ ὄχι Ἄγγελοι, καὶ ἃς μὴ κρύπτομεν τὴν πικρὰν ἀλήθειαν, ὅτι ἡ παλαιοημερολογικὴ Κερατέα ὡς εἶναι μικρογραφία σκιῶδης ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς ἀπείρους νεοημερολογικὰς Κερατέας, τῶν ὁποίων ἡ δραστικὴ ὁμολογουμένως εἶναι τόσον ἐκτεταμένη εἰς εἶδη καὶ ποσότητες σκανδάλων, ὥστε ἡ πρώτη νὰ ὡχρῇ ἐνώπιον τῶν ἄλλων.

Πρὶν τελειώσωμεν τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸν κ. Ἡλιάδην θὰ ὑπενθυμίσωμεν εἰς αὐτόν, ὅτι τὰς διώξεις καὶ τὰς πιέσεις κακῶς συνιστᾷ πρὸς διάλυσιν τῶν ἰδεῶν. Ποτὲ καμμία ἰδεολογία δὲν ἐξηλείφθη μὲ διωκτικὰ μέτρα. Ἡ ἱστορία βεβαίως ὅτι ἂν μὴ ἰδέα δὲν ἔχει βάσεις ἡθικὰς καὶ σταθεράς, διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου θὰ σβῇ. Ἄν ὅμως ἔχει βάσεις ἀρραγεῖς ἐπὶ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου, ματαίᾳ πᾶσα διώξις. Εἰς τὴν τελευταίαν περίπτωσιν παρατηρεῖται ὅτι αἱ πιέσεις μᾶλλον ἐξυπηρετοῦν τὴν ἐξάπλωσιν τῆς ἰδέας, δημιουργοῦσαι τοὺς ὁμολογητὰς καὶ τοὺς μάρτυρας. Ἀντὶ λοιπὸν ὁ κ. Ἡλιάδης νὰ λησμονῇ ὠρισμένας ἀναντιρρήτους ἀληθείας καὶ ἀντὶ νὰ ἐκτρέπεται εἰς παραλογισμοὺς καὶ ἀκρισίας, φρονιμώτερον εἶναι νὰ μὴ φυτρῶνῃ δίκην μύκητος ὅπου δὲν τὸν σπέρνουν, διότι οὕτω θὰ ἐξυπηρετήσῃ περισσότερο τὴν ἀξιοπρέπειάν του καὶ τὴν εὐθυκρίσίαν του. Θὰ ἔπραττε δὲ ἀξιεπαίνως καὶ θαυμάσιως ἂν ἤρχετο πρὸς Θεὸν νὰ λαλήσῃ τὰ πρόποντα καὶ σωτήρια εἰς τὰς καρδίας τῶν κατοούντων τὰς ἡνίας Κράτους καὶ Ἐκκλησίας, ὥστε τὸ συντομότερον διὰ μίαν Πανορθόδοξον Συνόδον νὰ ρυθμισθοῦν ἐκκρεμοῦσαι ἐσωτερικαὶ ἐκκλησιαστικαὶ ἀνωμαλίες, μία τῶν ὁποίων προβάλλεται κατὰ πρῶτον καὶ κύριον λόγον ἡ ἡμερολογικὴ τοιαύτη.

Δ. ΠΑΥΛΗΣ

Πρόεδρος Παραρτήματος Βόλου

Τὸ θαῦμα τοῦ Θεωῶρ

Ἡ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος δὲν εἶναι ἀσήμαντον περιστατικὸν εἰς τὴν θαυματουργὸν καὶ μεγαλειώδη πορείαν τοῦ Κυρίου ἐπὶ γῆς. Καὶ ναὶ μὲν ὁ Σωτὴρ εἰς πάντα ὅσα εἶπε καὶ ἔπραξεν ἔχει θέσει ὑψηλὸν καὶ αἰώνιον δίδαγμα, ὑπάρχει ὅμως ἀκόμη καὶ εἰς τὸ μεγαλεῖον διαβάθμις. Αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο ποῦ μᾶς κάνει νὰ χαρακτηρίζωμεν τὴν Μεταμόρφωσιν ὡς πανύψηλον κορυφὴν μεγαλείου.

Πολὺ περισσότερο διότι ἐνῶ εἰς τὴν ἀναστροφὴν Του μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐκράτησε πάντα τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν, ἀκριβῶς διὰ νὰ μὴ τοὺς παρασύρῃ μὲ τὸ μέρος Του διὰ τῆς καταπλήξεως καὶ τοῦ ἐντυπωσιασμοῦ, εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν γίνεται ὁ αἰώνιος καὶ υπέρλαμπρος Θεός. Καὶ τὸ γεγονός ὅτι μετεμορφώθη μόνον ἐνώπιον τῶν τριῶν στενωτέρων μαθητῶν του δὲν εἶναι τυχαῖον. Εἶναι ψυχολογημένον καὶ μεθοδικόν, ὅπως ἀκριβῶς ἐγνώριζεν καὶ γνωρίζει ἡ Πανσοφία Του, διὰ νὰ ἀποκαλύψῃ κατὰ στάδια τὴν ἀληθινὴν φύσιν Του. Ὁ ἄνθρω-

πος εἶναι γεγονός ὅτι δὲν ἀντέχει τὴν ἀπόλυτον ἀλήθειαν. Εἴτε διότι ἐκ φύσεως ἐπλάσθη μὲ πεπερασμένην ἀντοχήν, εἴτε διότι ἡ ἁμαρτία ἡμαύρωσε καὶ ἀπεμάκρυνεν τὴν ψυχὴν του ἀπὸ τὸν Θεόν, εἶναι βέβαιον πάντως ὅτι ἡ σωτηρία του εἶναι ὑπόθεσις ἀγωγῆς θὰ ἐλέγαμεν.

Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς μεθοδικῶς προητοίμασε τὴν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου εἰς τὸν κόσμον (παιδαγωγὸς εἰς Χριστὸν ὁ Νόμος τῆς Π. Δ.) καὶ δι' αὐτὸ ὁ Κύριος ἐνήργησεν ὡς ἐνήργησεν ἀποκαλύπτων βαθμιαίως τὴν σημασίαν τῆς σωτηριώδους παρουσίας Του ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἔτσι πρέπει νὰ ἴδωμεν καὶ τὴν Μεταμόρφωσιν ἐπὶ τοῦ Θεωῶρ διὰ νὰ κατανοήσωμεν καὶ τὸν βαθύτερον συμβολισμόν της. Συμβολισμὸς ὅστις μαρτυρεῖ τὴν πνευματικὴν ἐνότητα τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος μὲ συνδετικὸν κρίκον τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου.

Ὁ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος (παρελθὸν πρέπει, δέον νὰ λυτρωθῇ (μέλλον)· πρᾶγμα ποῦ ἐπιτυγχάνεται διὰ τοῦ Σωτῆρος.

Τῆς Μεταμορφώσεως εἶχεν προηγηθῇ συνομιλία τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῶν μαθητῶν Του περὶ τοῦ προσώπου Του. Ὁ λαὸς τὸν ἐθεώρει ὡς Ἰωάννην Βαπτιστὴν, προφήτην Ἠλίαν, Ἰερεμίαν, ὅχι ὅμως καὶ ὡς Μεσσίαν. Καὶ δταν ὁ Πέτρος τοῦ λέγῃ ὅτι «Σὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος» ὁ Κύριος ἔδωκε τὴν υπόσχεσιν εἰς τοὺς μαθητὰς Του ὅτι τινὲς ἐξ αὐτῶν θὰ ἴδωσι «τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν τῇ βασιλείᾳ Αὐτοῦ».

Καὶ νὰ! Δὲν εἶχον παρέλθῃ παρὰ ἐξ ἑνὸς ἡμέραι ἀπὸ τὸν λόγον αὐτόν, καὶ ὁ Κύριος ἀφ' ὃς παρέλαβε τρεῖς ἀπὸ τοὺς μαθητὰς του, ἀνέβη εἰς τὸ Θεῶρ διὰ νὰ προσευχηθῇ. Ἐκεῖ εἰς τὰς ὑψηλὰς καὶ ὑπερρφάνους κορυφὰς τοῦ ὄρους ἔλαμψεν ὅλον τὸ ὑπερφυῖν, τὸ υπέρλαμπρον μεγαλεῖον τῆς προαιωνίου Θεότητός Του. Τὸ πρόσωπόν Του ἔγινεν ὡς ἥλιος, τὰ ἱμάτιά Του ἔγιναν λευκὰ καὶ σπιλινὰ ὡς χιὼν. Οἱ ἐπιφανέστεροι ἐκπρόσωποι τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν, ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἠλίας ἐστάθησαν πλησίον του καὶ ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν. Ὁ μαθητὴς Πέτρος ἐνθυμούμενος τὸν λόγον τοῦ Διδασκάλου του, ὅτι θὰ σταυρωθῇ καὶ θὰ ἀποθάνῃ, προτείνει νὰ κατασκευάσουν τρεῖς σκηνὰς διὰ τὸν Ἰησοῦν καὶ τοὺς προφήτας. Ἔτσι ἐνόμιζεν ὁ Πέτρος, ὅτι θὰ ἐσώζετο ὁ Κύριος. Δὲν ἐπρόλαβεν ὅμως νὰ τελειώσῃ καὶ νεφέλη φωτεινὴ ἐσκέπασεν τὸν Ἰησοῦν καὶ τοὺς Προφήτας. Φωνὴ ἀκουσθεῖσα ἐξ οὐρανοῦ ἔλεγε: «Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός ἐν ᾧ ἠδόκησα. Αὐτοῦ ἀκούετε».

Οἱ μαθηταὶ ἔπεσαν μὲ τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν καὶ ἔτρεμον ἐκ τοῦ φόβου.

Ἐσηκώθησαν μόνον, δταν ὁ Σωτὴρ, μὲ ἀνθρωπίνην πλέον μορφήν τοὺς ἐπλησίασε καὶ τοὺς διέταξε νὰ σηκωθοῦν καὶ νὰ μὴ φοβοῦνται.

Αὕτη ἦτο ἡ μεγαλειώδης ἀποκάλυψις τοῦ Κυρίου περὶ τῆς θείας ἀποστολῆς Του. Ἀποκάλυψις ἡ ὁποία δὲν ἦτο ἀναγκαία μόνον διὰ τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς Του, ἀλλὰ καὶ δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τοὺς αἰῶνας ἔποτελεῖ προειδοποίησιν ὅτι ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς εἶναι ταυτοχρόνως δΐπαντο δύναμος καὶ Αἰώνιος Θεός.

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ

Τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου τῶν Γνησίων Ὁρδοδόξων Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν

Ἀδελφοὶ καὶ πατέρες

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ

Με μεγάλην χαρὰν ἀναγγέλλομεν, ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7369)57 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀνεγνωρίσθη Κληρικολαϊκὴ Ὁργάνωσις ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἱερὸς Σύνδεσμος Γνησίων Ὁρδοδόξων Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν Ἑλλάδος».

Σκοπὸς ταύτης εἶναι ἡ νομικὴ περιφρουρήσις τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν κλήρου, (ἔστω καὶ ὑπὸ σωματικὴν μορφήν) ὅστις ἐνῶ ἡγεῖται τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος καὶ φέρει ἐναντι αὐτοῦ, Ἱστορίας καὶ Ἐκκλησίας ἀπάσας τὰς ἡθικὰς καὶ κοινωνικὰς εὐθύνας, ἐν τούτοις οὐδεμίαν μέχρι τῶρα νομικὴν ὑπόστασιν εἶχε, ἀγνοούμενος πανηγυρικῶς ὑπὸ τῆς πολιτείας. Ὅσον ὀλύμπιος καὶ βαθὺς καὶ ἐὰν εἶναι ὁ ζῆλος τῶν λαϊκῶν, χωρὶς τὴν συμπαράστασιν καὶ ἐβλογίαν τοῦ κλήρου δὲν δύναται οὐδεμία Ἐκκλησιαστικὴ κίνησις νὰ εὐδογήῃ.

Κατὰ συνέπειαν ἡ νεοσυσταθεῖσα Κληρικολαϊκὴ Ὁργάνωσις οὐδεμίαν ἄλλην φιλοδοξίαν τρέφει παρὰ νὰ συντονίσῃ ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τὰς προσπάθειάς πρὸς εὐδωσιν καὶ δικαίωσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ σημειοῦμεν, ὅτι ἐπιδιώκωμεν τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ κύρους τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς ἐν τῇ Ὁρδοδόξῳ λατρείᾳ τοῦ Παλαιοῦ εὐστολογίου (ὡς συμβαίνει καὶ εἰς ἄλλας Ὁρδοδόξους Ἐκκλησίας). Ἐπιζητοῦμεν τὴν σύγκλησιν Πανορδοδόξου Συνόδου πρὸς τακτοποίησιν πολλῶν ἐκκρεμούντων προβλημάτων. Ὡς πρὸς τὰς σχέσεις μας μετὰ τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν δηλοῦμεν, ὅτι δὲν δεχόμεθα τὸ Μνημόσυνον τῶν καινοτόμων ἐπισκόπων, οὔτε πνευματικὴν ἢ μυστηριακὴν ἐξάρτησιν.

Διὰ τὸ πρόβλημα τῆς Ἡγεσίας, ὅπερ θεωροῦμεν ὡς τὸ ὑπ' ὄφ. 1 σπουδαῖον, διακηρύσσομεν, ὅτι μόνον ἐφ' ὅσον θὰ τηρηθοῦν αἱ ὑπὸ τῶν κανόνων καὶ τῆς μακραίονος παραδόσεως προϋποθέσεις κατὰ τὴν ἀνάδειξιν Ἐπισκόπου ἢ Ἐπισκόπων θὰ δεχθῶμεν. Πάντως δὲν εἶναι μακρὰν ἡ χαρμίσυνος αὕτη ἡμέρα.

Ἡ γραμμὴ μας ἐν συντομίᾳ εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Πατρὸς καὶ ποιμενάρχου ἡμῶν χαραχθεῖσα τοιαύτη.

Ἐν ἀρχῇ ὅθεν ἀπευθύνομεν θερμὸν χαιρετιστήριον μῆνυμα πρὸς τὴν βαστάσασαν τὸν καύωνα τῆς ἡμέρας καὶ τὸ βάρος τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος Πανελληνίου Ὁρθοπευτικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ὁρδοδόξου Κοινωνίας.

Ὁμολογοῦμεν δὲ καὶ διακηρύσσομεν, ὅτι ἐξετέλεσε καὶ ἐκτελεῖ πιστῶς καὶ εὐδόκως τὸ καθήκον της, κατορθώσασα σὺν τοῖς ἄλλοις νὰ μὴ ἀφήσῃ τὸν κοιμηθέντα ποιμενάρχην μας νὰ ἀποθάνῃ ἐν ἐξορίᾳ. Τιμὴν καὶ ἔπαινον ὁμολογοῦμεν εἰς τὴν Π. Θ. Ο.Κ. Χαιρετίζομεν ὡσαύτως τὴν Ἐνωσιν Νέων Γ.

Ο.Χ., τὰς Μυροφόρους τῆς ἀγάπης. Μετὰ τῆς Ὁργανώσεως «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια».

Ἐν συνεχείᾳ στρέφομεν μετὰ θαυμασμοῦ τὸ βλέμμα πρὸς τὴν Μακεδονικὴν Ἀκρόπολιν τοῦ ἀγῶνος μας, τὴν Θεσσαλονικὴν τὴν εὐλογημένην αὐτὴν ἀπαρχὴν τῆς Μακεδονίας καὶ δι' αὐτῆς χαιρετίζομεν ἅπαντα τὰ παραρτήματα τῆς ἡρωϊκῆς γωνίας τῆς πατρίδος μας.

Χαιρετίζομεν ἐν συντομίᾳ ἅπαντα τὰ παραρτήματα, τὰ ἀριθμοῦντα καὶ ἐλάχιστα μέλη, τὰ σκληρῶς δοκιμασθέντα καὶ δοκιμαζόμενα ὑπὸ τῆς Μασσονίας καὶ τοῦ κακοδόξου νεωτερισμοῦ.

Ἀν λησμονοῦμεν τὴν κοιτίδα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ τὸν Ἱερὸν Σύνδεσμον τῶν Ζηλωτῶν πατέρων, παρ' ὧν ἐξαιτούμεθα τὰς εὐχὰς τῶν.

Αἱ ἡμέραι εἶναι χαλεπαί. Ὁ ἀγὼν ὥραϊος καὶ ὑψηλός. Ἄς ἀγωνισθῶμεν λοιπὸν ἀξίως ἐν ἀγάπῃ καὶ συνοχῇ. Ὅστις συνιστᾷ ἀντιθέτους καταστάσεις πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅστις συνιστᾷ ἀπειθείαν καὶ ἀσέβειαν πρὸς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Κλῆρον εἶναι ἱερόλος ἐχθρὸς ἐκ τοῦ Διαβόλου ἐρχομένη καὶ τὸ σκότος ἐξυπηρετοῦσα. Ἄς προσέξωμεν λοιπὸν, ἐνθυμούμενοι τὸ Γραφικὸν λόγιον «μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε».

Ὅλοι οἱ κληρικαί, ἱερομόναχοι καὶ ἔγγαμοι θὰ πρέπει νὰ πυκνώσωσιν τὰς τάξεις τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου καὶ οἱ λαϊκοὶ περίξ τῶν κληρικῶν συσσωματούμενοι νὰ ἀποτελέσουν τὴν ἀπόρρητον Ἀκρόπολιν τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας. Ὅλοι αἱ ὑπάρχουσαι Ὁργανώσεις χρειάζονται καὶ ὅλα τὰ ἄτομα εἶχει χρήσιμα, ἐργαζόμενοι ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἀγῶνος.

Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν, ὅτι τὰ 2)3 τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν κλήρου ἐνεγράφησαν ἤδη ὡς μέλη.

Ὅλοι θὰ πρέπει νὰ συμπλῆξωμεν Πανελλήνιον Ὁμοσπονδίαν συνεργαζομένων Σωματείων, ἥτις ὡς δύναμις ἰσχυρὰ θὰ κατισχύσῃ τῶν διωκτῶν.

Μνημονεύοντες μετὰ σεβασμοῦ τοῦ ἀποθανόντος, ποιμενάρχου μας καὶ τῶν Ἀρχιερέων ἀναφωνῶμεν Αἰωνία ἡ μνήμη τῶν ἐν τῇ Ὁρδοδόξῳ ἀποθανόντων.

Τὴν πρώτην ἐβδομάδα τοῦ Ὀκτωβρίου 1957 καλοῦμεν ἱερατικὸν συνέδριον. Παρακαλοῦμεν ὅθεν ὅλους τοὺς ἱερεῖς, ὅπως τακτοποιήσωσιν τὰς ἐνοριακάς τῶν ὑποχρεώσεις διὰ νὰ προσέλθωσιν ἐπὶ τριήμερον εἰς Ἀθήνας. Θὰ γίνῃ ἀνάπτυξις εἰδικῶν θεμάτων ἐκθεσις πεπραγμένων καὶ ἀνάδειξις νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἐλπίζοντες εἰς τὸν θρίαμβον τῆς προσφιλοῦς ἡμῶν Ὁρθοδοξίας διατελοῦμεν μετ' ἀγωνιστικῶν καὶ φιλαδέλφων αἰσθημάτων.

Διὰ τὸν Ἱερὸν Σύνδεσμον

Ὁ Πρόεδρος

ΑΚΑΚΙΟΣ ΠΑΠΙΑΣ

Ο ΚΛΗΡΟΣ

«Πείθεσθε τοὺς ἡγουμένους ἡμῶν» Ἀπ. Παῦλος

Καὶ πάλιν θὰ ἀπασχοληθῶμεν μὲ τὸ σοβαρὸν καὶ οὐσιαστικὸν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν ζήτημα, τῆς θέσεως τοῦ κληρικοῦ. Θὰ προσπαθίσωμεν νὰ εἵμεθα ὅσον τὸ δυνατόν ἀπλοῖ, ὥστε νὰ γίνωμεν ἀντιληπτοὶ ὑφ' ὅλων καὶ νὰ ἐδραιώσωμεν εἰς τὰς συνειδήσεις ὅλων, τὴν ὑπεριτάτην ἀλήθειαν, ὅτι οἱ ἱερεῖς ἀποτελοῦν τὴν Διοικοῦσαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τάξιν. Τὸ κύρος τοῦ κλήρου διαφαίνεται ἀπὸ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς χρόνους τῆς Καινῆς Διαθήκης. Οἱ κληρικοὶ εἶναι οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων εἰς τὸ ἔργον τῆς διαποιμάνσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Οἰκονομίας τῶν Μυστηρίων.

Οὕτω ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς δίδει *εἰδικὴν ἐξουσίαν* εἰς τοὺς ἀποστόλους καὶ τοὺς τοῦ τῶν διαδόχους. Λέγει εἰς αὐτοὺς «ἂν τινων ἀφήτε τὰ παραπτώματα, ἀφίενται» ἂν τινων κρατήτε κεκράτηνται» «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» Θεωρεῖ αὐτοὺς ὄργανα ἐκφράσεως τῆς βουλῆς Του καὶ λέγει: «ὁ ἀκούων ὑμᾶς ἐμοῦ ἀκούει καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ».

Παρ' ὅλον δὲ ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐξετίμα τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸν Νικόδημον, διὰ τὸν πρὸς Αὐτὸν σεβασμὸν τῶν καὶ τὴν συμβολὴν τῶν εἰς τὸ ἔργον τῆς Θείας Οἰκονομίας (αὐτοὶ ὡς γνωστὸν ἐνεταφίασαν τὸ ζωοδόχον Σῶμα τοῦ Κυρίου) ἐν τούτοις δὲν παρέχει εἰς αὐτοὺς *τὴν εἰδικὴν ἐξουσίαν*, μὲ τὴν ὁποίαν περιβάλλει τοὺς Ἀποστόλους Του! Διὰ τοῦτο ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Νικόδημος ἦσαν λαϊκοί!

Ἀπὸ τότε ἰδρύεται καὶ καθιεροῦται ἡ ποιμαντικὴ ἐξουσία τοῦ Κλήρου! Κατὰ τὴν Ἀποστολικὴν περιόδον οἱ Ἀπόστολοι δὲν περιορίζονται μόνον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν μυστηρίων καὶ τὸ κήρυγμα, ἀλλὰ διοικοῦν τὴν Ἐκκλησίαν. Ὁ λαὸς μετέχει τῆς διοικήσεως αὐτῆς· ἡ συμμετοχὴ τοῦ ὅμως αὐτῆς εἶναι ἐντελῶς δευτερεύουσα καὶ ἔχει ἀνάγκην τοῦ κύρους τῶν ἀποστόλων διὰ νὰ ἀποκτήσῃ μίαν ἰσχύιν. Αὐτὸ τὸ βλέπομεν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐπτὰ διακόνων. Οἱ ἀπόστολοι προτείνουν: «ἐπισκέψαθε οὖν, ἀδελφοί, ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρουμένους ἐπτὰ, πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου καὶ Σοφίας, οὓς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης» (Πράξ. Στ' 3). Ἡ λέξις «καταστήσομεν» ἐκφράζει ἀπόλυτον δικαίωμα ἐξουσίας τοῦ ἱερατείου ἐναντι τοῦ λαοῦ. Μετὰ δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐκλογὴν τῶν ἐπτὰ διακόνων, οἱ ἀπόστολοι, τὸ ἱερατεῖον, ἐπεσφράγισαν διὰ τοῦ κύρους τὴν ἐνέργειαν αὐτήν. «... καὶ προσευξάμενοι ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας» (Πράξ. Στ' 6). Ἀναμφισβητήτως θὰ ἦτο ἄκυρος καὶ ἀνίσχυρος ἡ ἐνέργεια αὐτῆ τοῦ λαοῦ, χωρὶς τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἱερατείου.

Ἡ ἐξουσία τοῦ ἱερατείου ἐπεκτείνεται καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν διαχείρισιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας. Ἀναφέρουν χαρακτηριστικῶς αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων: «ὅσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον, παλοῦντες ἔφερον τὰς τιμὰς τῶν πωρασκομένων καὶ ἐτίθουν παρὰ τοὺς πόδας τῶν Ἀποστόλων» (Πράξ. Δ'. 35).

Οἱ ἀπόστολοι ἐπισκεπτόμενοι τὰς τοπικὰς Ἐκκλησίας, τὰς ὁποίας ἱδρουν, *ἐπικοινωνοῦν μὲ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ μετ' αὐτῶν καθόριζον τὰ τῆς Ἐκκλησίας*. Ὁ Παῦλος εὗρίσκει εἰς τὴν Ἐφεσον καὶ μεταβαίνει εἰς Ἱερουσόλυμα, ὅπου πρόκειται νὰ δώσῃ τὴν μεγάλην μάχην. «Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς Ἐφεσον μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας» (Πράξ. κ'. 17).

Μεταξὺ δὲ ὅλων τοὺς λέγει τὰ ἑξῆς, δι' ὧν ἀποδεικνύεται τὸ κύρος τῶν κληρικῶν καὶ ἡ εἰδικὴ αὐτῶν ἐξουσία: «Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔδωκε ἐπισκόπους ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος» (Πράξ. κ'. 28).

Ἴδου λοιπὸν τὰ θεμέλια τοῦ κύρους τῶν κληρικῶν.

Ὁ κληρικὸς εἶναι διάδοχος τῶν Ἀποστόλων καὶ ἐπομένως φορεὺς ὅλων τῶν δικαιωμάτων καὶ τῆς ἐξουσίας ἐκείνων. Τόσον αἱ Σύνοδοι, ὅσον καὶ οἱ Μεγάλοι τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες κατοχύρωσαν καὶ διεγράψωσαν τὸ κύρος καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ κλήρου. Ἀρκεῖ μία μελέτη τῶν περὶ Ἱερουσύνης λόγων τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, διὰ νὰ σχηματίσῃ κανεὶς μίαν ἰδέαν τῆς ὑπεροχῆς τοῦ κληρικοῦ. Ὁ κληρικὸς εἶναι τὸ ὄργανον τῆς Χάριτος, δι' οὗ τελεσιουργοῦνται τὰ φρικτὰ τῆς Ἐκκλησίας μυστήρια. Διὰ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, ὡς θεατῶν ὄργων τῆς ἀθεάτου προνοίας τοῦ Θεοῦ μεταβάλλεται ὁ Ἄρτος καὶ Οἶνος εἰς Σῶμα καὶ Αἷμα, ἀναντὶ τὴν υἱοθεσίαν ὁ βαπτιζόμενος, ἐνοῦνται εἰς τὴν διὰ γάμου κοινωνίαν οἱ νεόνυμφοι καὶ ἐν γένει αἱ τίμιαι χεῖρις τοῦ κληρικοῦ διανοίγουν τοὺς κρουνοὺς τῆς Θείας Χάριτος διὰ νὰ πληρωθῇ ἐξ αὐτῆς πᾶσα ψυχὴ φοβούμενὴ τὸν Κύριον. Ὁ κληρικὸς εἶναι τὸ στόμα τοῦ Κυρίου· εἶναι ὁ ἀντιπρόσωπός Του. Χωρὶς τοὺς κληρικοὺς οὔτε νοεῖται οὔτε συνιστάται Ἐκκλησία.

Μερικοὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἐλαττώματα, τὰ ἐγκλήματα ὀρισμένων ἱερέων ἴσως ἀντιπροτείνουν εἰς τὰ ἀνωτέρω, ὅτι δὲν δύνανται νὰ σεβασθοῦν τοιοῦτους κληρικοὺς. *Δὲν ὁμιλοῦμεν ὅμως περὶ προσώπων, ἀλλὰ περὶ ἐξουσίας!* Ἐνας βασιλεὺς εἰς μίαν χώραν ἐνδεχομένως νὰ εἶναι ἁμαρτωλὸς καὶ χυδαῖος· διότι ὅμως ἐνσαρκώνει τὴν ἐννοίαν τοῦ Κράτους οἱ πάντες τὸν σέβονται. Καὶ ὁ κληρικὸς ἐνσαρκώνει τὴν ἐννοίαν τῆς Ἐκκλησίας· ὥς ἐξ αὐτοῦ καὶ μόνον τοῦ λόγου πρέπει νὰ ἀπολαμβάνῃ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς πειθαρχίας τοῦ ποιμνίου. Μόνον λόγοι πίστεως διακρίπτουν τὴν σχέσιν αὐτὴν μεταξὺ κλήρου καὶ λαοῦ. Βεβαίως καὶ οἱ κληρικοὶ ὀφείλουν νὰ ἐπαγρυπνοῦν ἐπὶ τῆς διαγωγῆς τῶν, διότι τὸ δέξιμα τὸ ὁποῖον φέρουν ἐπιβάλλει εἰς αὐτοὺς ζωὴν κατὰ Χριστὸν καὶ οὐχὶ ζωὴν κατὰ βούλησιν. Ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ αὐτοῦ θέματος θὰ ἐπανέλθωμεν. Ὁ κληρικὸς εὐλογεῖ ἢ καταράται. Καὶ περιέργως τὰ πνευματικὰ αὐτὰ ὄπλα εἶναι ἀποτελεσματικά, εἰς ὅσας βεβαίως περιπτώσεις ὑπάρχει εἰς τὴν εὐλογουμένην ἢ καταρωμένην πράξιν ἡ ἀρετὴ ἢ ἡ ἀσέβεια, ἡ καλωσύνη ἢ ἡ κακία. Χαρακτηρι-

Ὅταν ὁμιλῇ ἡ Ἱστορία

ΠΩΣ ΕΧΕΙΡΟΤΟΝΗΘΗ ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ Ο ΘΕΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

Πολλάκις ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ παρόντος περιοδικοῦ ἀνεπτύξαμεν ὅτι κατὰ τοὺς Ἐκκλησιαστικούς Κανόνας καὶ παραδόσεις τότε ἡ χειροτονία ἐνὸς Ἐπισκόπου εἶναι ἔγκυρος ὅταν εἰς ταύτην συνευδρόκησιν πλείονες τοῦ ἐνὸς ἐπίσκοποι.

Τὸ ἱερὸν βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ μετάδοσις τῆς Ἀρχιερωσύνης δι' ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν κατ' ἀρχὰς ἀπετέλει ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῶν δώδεκα Ἀποστόλων. Ὅταν ὁ ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα Ἀποστόλων Φίλιππος (ὁ διάκονος) μεταβάς ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν Σαμάρειαν ἠρκεσθῆ μόνον εἰς τὸ βαπτίσαι τοὺς πιστεύσαντας. Ἡ μετάδοσις ὅμως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δι' ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν ἐγένετο ὑπὸ τῶν πρὸς τοῦτο ἐξ Ἱεροσολύμων ἐλθόντων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Ἰωάννου (Πράξ. Η', 4—25).

Μετὰ δὲ τὴν διασπορὰν τῶν δώδεκα Ἀποστόλων, εἰς ὃ ἕκαστος μέρος γῆς ὑπὸ Θεοῦ διὰ κλήρου πρὸς διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου ἐστάλη, τὸ δικαίωμα τοῦ χειροτονεῖν ἐδόθη καὶ εἰς τοὺς ἐβδομήκοντα, οἱ ὅποιοι δύο - δύο (ἀνὰ ζεύγος) περιήρχοντο κηρύττειν παράδειγμα ἀναφέρουν αἱ πράξεις τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων. Ἐνα ἀνδρόγυνον, ὁ Ἀνανίας καὶ ἡ Σαμφείρα ψεύδονται εἰς τὸν Ἀπ. Πέτρον. Ἡ ἀσέβεια αὐτὴ τιμωρεῖται διὰ θανάτου καὶ τὴν τιμωρίαν αὐτὴν τὴν πραγματοποιεῖ μὲν ὁ Θεός, διότι ὅμως ἡγανάκτησε δικαίως ὁ ἀντιπρόσωπός Του. (Κεφάλ. Ε 1-11).

Αἱ αὐτὸ καὶ ἡ εὐχὴ ἡ συγχωρητικὴ ἀναφέρει «εἰ τινα τῶν ἱερωμένων παρεπίκρανε καὶ παρ' αὐτοῦ δεσμὸν ἄλυτον ἐδέξατο».

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ κληρικὸς ὁ φατριάζων ἡ αὐτοτελῶς ἐνεργῶν δὲν δύναται νὰ ἀσκήσῃ οὐδεμίαν ἐξουσίαν, διότι δὲν εἶναι τότε ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐχθρὸς αὐτῆς.

Σημαντικὴ λοιπὸν καὶ ἀξιόλογος ἡ θέσις τοῦ κληρικοῦ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Εἶναι ὁ ἄξων περὶ τὸν ὁποῖον κινεῖται ὁλόκληρος ὁ Ἐκκλησιαστικὸς βίος, ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ ἐθνικός, ὅπως εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἐθνικῆς ἐπαναστάσεως καὶ τοῦ ἀγῶνος τῆς Κύπρου διὰ τὴν ἔνωσιν Ἡ θέσις αὐτὴ εἶναι ἀναντικατάστατος καὶ μοναδική. Μόνον οἱ προτεστάνται καὶ οἱ κομμουνισταὶ ἀμφισβητοῦν τὴν ἐξουσίαν τοῦ κλήρου. Οἱ Ὁρθόδοξοι τιμοῦν τὸν κλῆρον καὶ τὸν θεωροῦν: α) Ὁργανον τῆς Θείας Χάριτος, β) Στόμα τοῦ Θεοῦ, γ) φορεὰ Ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας.

Ὡς ἐπίλογον θὰ ἀναφέρω τὰ λόγια ἐνὸς νεωτέρου ἱεραποστόλου τῆς Πατρίδος μας, τοῦ Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ διὰ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ κλήρου.

«Νὰ προσέχετε, ἀδελφοί μου, οἱ κοσμικοὶ νὰ μὴ κατηγορεῖτε τοὺς παπὰδες σας, νὰ μὴ τοὺς ὕβριζετε, καὶ νὰ μὴ τοὺς παραμελήτε, διότι βάνετε φωτιά καὶ καίεσθε διότι οἱ παπὰδες εἶναι ἀνώτεροι καὶ ἀπὸ ἀγγέλους καὶ ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς. Ἐγὼ, ἀδελφοί μου, ἡ γνώμη μου ἔτσι μὲ λέγει νὰ κάμω, ἐὰν ἀπαντῶ ἕνα παπᾶ καὶ ἕνα βασιλέα, μοῦ φαίνεται εὐλογον τὸν παπᾶ νὰ βάλω νὰ καθήσῃ ὑψηλότερα ἀπὸ τὸν βασιλέα καὶ ἐὰν ἀπαντήσω ἕνα παπᾶ καὶ ἕναν ἄγγελον, πρῶτα θὰ χαιρετήσω τὸν παπᾶ καὶ ἔπειτα τὸν ἄγγελον» (Ἴδε βιβλίον Κοσμά Αἰτωλῆς—Βόλος 1950 σελ. 51).

τοντες πανταχοῦ τὸν θεῖον λόγον καὶ χειροτονοῦντες τὰ ἀπαραίτητα πρὸς συγκρότησιν τῶν ἑκαστοτῶν Ἐκκλησιῶν διοικητικὰ στελέχη.

Καὶ αὐτὸς ὁ θεῖος Παῦλος μετὰ τοῦ ἀποστόλου Βαρνάβα ἐκλεγέντες ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τὴν διακονίαν τοῦ θεοῦ κηρύγματος ἐδέχθησαν χειροτονίαν ἐν Ἀντιοχείᾳ καταστάντες Ἀρχιερεῖς, καθ' ὅσον ἀμφοτέρω μόνον τοῦ θεοῦ Βαπτισματος ἦσαν ἡξιωμένοι.

Αἱ Πράξεις (Κεφ. ΙΓ', στίχ. 1—3) διηγοῦνται τὰ ἐξῆς σχετικῶς μὲ τὴν χειροτονίαν τοῦ Βαρνάβα καὶ Παύλου.

«Ἦσαν δὲ τινες ἐν Ἀντιοχείᾳ κατὰ τὴν οὐδαν Ἐκκλησίαν προφῆται καὶ οὐ δάσκαλοι, ὅτε Βαρνάβας καὶ Συμεὼν ὁ καλούμενος Νίγερ, καὶ Λούκιος ὁ Κυρηναῖος, Μανὰῃν τε Ἡρώδου τοῦ τετράρχου σύντροφος καὶ Σαῦλος.

Λειτουργοῦντων δὲ αὐτῶν τῷ Κυρίῳ καὶ νηστεύοντων εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἀφορίσατε δὴ μοι τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Σαῦλον εἰς τὸ ἔργον, ὁ προσηκόντων αὐτοῖς.

Τότε νηστεύσαντες καὶ προσευξάμενοι καὶ ἐπιθέντες τὰς χεῖρας αὐτοῖς ἀπέλυσαν».

Ὁ θεῖος Χρυσόστομος σχολιάζων τὸ ὡς ἄνω χωρίον τῶν Πράξεων ἰδοὺ μετ' ἄλλων τί ἀναφέρει.

«... Ὅρα (Σαῦλος) ὑπὸ τινῶν χειροτονεῖται ὑπὸ Λουκίου τοῦ Κυρηναίου καὶ Μανὰῃν· μᾶλλον δὲ ὑπὸ τοῦ Πνεύματος ὅσω γὰρ τὰ πρόσωπα ἐλάττωνα ἐστὶ (τὰ χειροτονοῦντα) τόσω γυνωτέρα καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ φαίνεται χάρις. Χειροτονεῖται λοιπὸν εἰς ἀποστολὴν ὥστε μετ' ἐξουσίας κηρύττειν» (Ἰω. Χρυσόστ. εἰς τὰς Πράξεις Ὁμιλ. ΚΖ'.

Βλέπομεν λοιπὸν ὅτι ἀπὸ τῶν ἀποστολικῶν χρόνων οἱ Ἀρχιερεῖς χειροτονοῦντο ὑπὸ πλείονων τοῦ ἐνὸς Ἀρχιερέως ὡς ἀναφέρουν καὶ οἱ σχετικοὶ κανόνες καὶ Διαταγαὶ τῶν Ἀποστόλων. Καὶ αὐτὸς ὁ θεῖος Παῦλος μολοντί ὡς βεβαίῳ (Γαλ. α' 1) ἐκλήθη διὰ σημείου Ἀπόστολος καὶ «οὐκ ἄν' ἀνθρώπων οὐδὲ δὲ ἀνθρώπων», ἐν τούτοις διὰ τὸ ἀναμφισβήτητον καὶ πληρέστερον τῶν Ἀποστολικῶν του χαρισμάτων ἐδέχθη ἐν Ἀντιοχείᾳ καὶ τὴν εἰς Ἀρχιερέα χειροτονίαν «λειτουργούντων τῷ Κυρίῳ». πλείονων τοῦ ἐνὸς Ἀρχιερέως καὶ τοῦτο διότι ὡς ὁ θεῖος Χρυσόστομος ἀνωτέρω χαρακτηριστικῶς ἀποφαίνεται εἰς τὴν χειροτονίαν Ἀρχιερέως «ὅσω τὰ χειροτονοῦντα πρόσωπα ὀλιγώτερα εἶναι τόσω γυνωτέρα φαίνεται ἡ θεία χάρις».

Οὕτω βλέπομεν ἐπίσης εἰς τὰς Ἀποστολικὰς περιουσίας ἀνὰ δύο τοὺς Ἀποστόλους περιερχομένους κηρύττοντας καὶ χειροτονοῦντας. Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας (Πράξ. ΙΓ', 4) ὁ Παῦλος καὶ ὁ Σίλας (ΙΕ' 40) ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Μάρκος (αὐτόθι) ἦσαν ξυνωρίδες ἀποστολικάι συνεργαζόμεναι καὶ συμπράττουσαι εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τὴν μετάδοσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν.

† Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Νασιλίμης

ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΗΣ ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗΣ

Ἱεροῦ Χρυσοστόμου

Στήλη Συνεργατῶν

Ἡ ΛΑΡΙΣΑ ΘΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

Ἐπὶ Εὐθυμίου Τριανταφύλλου

Ὁ Κύριος εἶπεν: ὁ ταπεινὸν ἑαυτὸν ὤψω-
θήσεται, ἐννοῶν τὴν διὰ τοῦ Θεοῦ μεγάλην
ἐξύψωσιν τοῦ ταπεινόφρονος, κατὰ τὴν ἡμέραν
τῆς μισθαποδοσίας. Ἀλλὰ καὶ πρὸ τούτου ἤδη
εἰς τὸν ἐπίγειον βίον, ἡ ἀρετὴ τῆς ταπεινοφρο-
σύνης ἐξυψώνει μεγάλως τὴν ἀνθρωπίνην ψυ-
χὴν. Οἱ ὑπερήφανοι διὰ κοσμικὰ πράγματα,
πλοῦτη, ἀξιώματα, δόξας, νομίζουν ὅτι αὐτοὶ
εἶναι εἰς ὕψος καὶ καταφρονοῦν τοὺς ἄλλους.
Ἀπατῶνται ὁμοίως. Τὸ ὕψος τῶν εἶναι εἰς τὴν
φαντασίαν τῶν καὶ ὄχι πραγματικόν. Ὑψηλὸς
εἶναι ὁ μὴ ἔχων ἀνάγκην ἀπὸ ἐξωτερικὰ ἄστα-
τα καὶ φθαρτὰ καὶ φευγαλέα πράγματα, διὰ
νὰ δεῖξῃ ἀπὸ αὐτὰ τὸ ἀνάστημά του, ἀλλ' ὁ
ἔχων ἰδικόν του ὕψος διὰ τῆς ἰδικῆς του συνει-
δήσεως, διὰ τῆς ἠθικῆς του ἀξίας, διὰ τῆς κατὰ
Θεὸν ἀρετῆς του, τῆς ὁποίας βάσις εἶναι ἡ τα-
πεινοφροσύνη. Ἄς γίνωμεν λοιπὸν ταπεινοὶ
διὰ νὰ γίνωμεν ὕψηλοι. Ὁ ὑπερήφανος καὶ
ὁ ἀλαζών μεταχειρίζεται ἐξωτερικὰ πράγματα
διὰ νὰ δεῖξῃ ὕψος. Γύμνωσέ τον ἀπὸ τὸν πλοῦ-
τον του, ἀπὸ τὸ ἀξίωμα του, ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν
του καὶ ἄφησέ τον καθ' ἑαυτόν. Εἶναι εὐτελέ-
στατος ἀπὸ ὅλους. Ὁμοιάζει τοὺς κοντοὺς τὸ
ἀνάστημα, οἱ ὅποιοι χρησιμοποιοῦν ὕψηλά τα-
κούγια, διὰ νὰ δεῖξουν ὕψος, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον
δὲν τοὺς δίδει καμμίαν πραγματικὴν ὕψηλό-
τητα. Καὶ ἡ πομφόλυξ (φοδσκα) εἶναι φουσκα-
μένη, ἀλλὰ ἐσωτερικῶς εἶναι ἀδειανή. Ὁμοιον
συμβαίνει εἰς τοὺς ὑπερηφάνους, τοὺς ὁποῖους
διὰ τοῦτο λέγομεν φουσκαμένους.

Ὁ ταπεινὸς δὲν ἐπαίρεται οὔτε διὰ με-
γάλα κατορθώματα, καὶ αὐτὸ τὸν κάνει ἡθι-
κῶς ἀληθινὰ μέγαν, ἐνῶ ὁ ὑπερήφανος διότι
εἶναι ἡθικῶς εὐτελής, φαντάζεται μεγάλως διὰ
τὰ μικρά.

Ἄς ἀποκτήσωμεν λοιπὸν διὰ τῆς ταπεινο-
φροσύνης ὕψος. Καὶ πρὸς τοῦτο ἅς ἐξετάσωμεν
τὴν φύσιν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, διὰ ν'
ἀνάγῃ ἐντὸς μας ὁ πόθος τῶν μελλόντων.
Διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ τις κατ' ἄλλον
τρόπον ταπεινός, παρὰ μὲ τὴν ἀγάπην τῶν
θεῶν πραγμάτων, ἥτις θὰ τὸν κάμῃ νὰ θαυμά-
ζῃ τὰ παρόντα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Τῇ πρώτῃ τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἐπὶ τῇ μνήμῃ
τῶν Ἀγίων ἐνδόξων καὶ θαυματουργῶν Ἀναργύ-
ρων συνεξέδραμε τὸ Παράρτημα Ἡρακλείου δι' αὐ-
τοκινήτων εἰς Ρέθυμνον ἐνθα τιμᾶται ὁ ναὸς τῶν
Ἀγίων.

Τὸν ἐσπερινὸν καὶ λειτουργίαν ἐτέλεσαν ὁ ἱερο-
μόναχος πατὴρ Κύριλλος. Ἡ δὲ ἀκολουθία ἐψάλη
παρὰ τοῦ καλλιφώνου ἱεροψάλτου τῆς Βυζαντινῆς
μουσικῆς κ. Νικολάου Χατζηγιωάννου καὶ προέδρου
τοῦ Παραρτήματος Ἡρακλείου. Τὸ δὲ ἐσπέρας ἐπέ-
στρεψαν εἰς Ἡράκλειον μετὰ μεγάλης ψυχικῆς ἀγα-
λιάσεως. Νικολάος Μυλωνᾶς

Υπαύθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος

Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 88

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἢ μᾶλλον προστέθη σὺν
τοῖς ἄλλοις ἐν τῇ ἑδρᾷ τῆς Ἐπισκοπῆς τοῦ Ἀγίου
Ἀχιλλεῖου καὶ νέος θρόνος τοῦ Σατανᾶ ὑπὸ τὴν
ἐπωνυμίαν ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗ-
ΣΙΑ (Ε.Ε.Ε.) ἐν κεντρικῇ μάλιστα θέσει καὶ μεταξὺ
γραφείων Ἐπιστημόνων, Νομικῶν, Συμβολαιογρά-
φων, Ιατρῶν κλπ. Ὁ ἰδιοκτήκης τῆς αἰθούσης ἐν ᾗ
ἐγκατεστάθη ἡ ἐκκλησία τῶν πονηρευομένων, εἶναι,
δυστυχῶς, χριστιανὸς Ὁρθόδοξος, ἀλλὰ τὰ τριά-
κοντα ἀργύρια εἰς οὐδὲν λογίζονται ὀρθόδοξον εἰς
Χριστὸν Πίστιν καὶ φοβερὰν κρίσιν. Ἴσως ὁ ἐπὶ
τῆς θύρας τῆς εἰσόδου Σταυρός, ἴσως ἡ λέξις Ἐκ-
κλησία νὰ ἦσαν παραπλανητικαί, ἀλλ' ὑπάρχει
ἐδῶ Μητροπολίτης διὰ τοὺς ἀγνοοῦντας, ὅστις πρὸ
τῆς μισθώσεως θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ ἐπαρκῶς—
ἐὰν ἤθελεν ἐρωτηθῇ—περὶ τοῦ σκοποῦ καὶ τῶν ἐπι-
διώξεων τῆς νέας ταύτης Συναγωγῆς τοῦ Σατανᾶ.
Καὶ τότε, ἐὰν ἡ συμβουλὴ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Λαρι-
σαίων Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ δὲν ἐλαμβάνετο ὑπ'
ὄψιν, ἠδύνατο νὰ λεχθῇ εἰς τὸν παρασχόντα τόπον
πρὸς ἐνθρόνισιν τοῦ σεσαρκωμένου Ἐωσφόρου, ὅτι
ὁ Ἀπόστολος Πέτρος εἰς τὸν θρησκευτικῶς ἐκεί-
νον εἶπε: «Τὸ ἀργύριόν σου (ὃ παρὰ
τοῦ Ἀντιχρίστου ἔλαβες) εἴη σὺν
σοῖ εἰς ἀπόλειαν. Τότε, ἐὰν ὁ βοηθήσας
πρὸς ἐνθρόνισιν δὲν ἤρχετο εἰς συναίσθησιν», ἵνα
μὴ σκάνδαλον γένηται οὗτος τοῖς πιστοῖς, ὑπῆρχε
καὶ τὸ μέσον τοῦ ἀφορισμοῦ, ἐκτὸς ἐὰν ἡ μακροθυ-
μία τοῦ Μητροπολίτου ἀναμένη μετάνοιαν τοῦ φι-
λαργυρίαν νοσήσαντος καὶ ἔνεκα ταύτης τὴν πίστιν
προδίδοντος.

Κατὰ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους οἱ
χριστιανοὶ προσήγγιζον εἰς τοιοῦτους θρόνους, ἐν
οἷς ὁ Σατανᾶς ἐλατρεύετο καί, εἴτε ἐβιάζοντο εἰς
θυσίαν, εἴτε αὐταὶ προσεποιούντο ὅτι ἠθέλουν ἵνα
προσφέρωσι θυσίαν. Ἐλάττιζον τὰ εἰδωλεῖα πτύον-
τες συγχρόνως εἰς τὸ πρόσωπον τοὺς ἱερεῖς τῶν εἰ-
δώλων καὶ αὐτοὺς τοὺς εἰδωλολάτρους Βασιλεῖς, τοῦ-
το δὲ καὶ ἐγένετο αἰτία πρὸς μαρτύριον, ἐφ' ὅσον
ἐπικρατοῦσα τότε θρησκεία ἦτο ἡ τῶν ψευδοθεῶν.
Ἐὰν καὶ σήμερον ἐπικρατοῦσα θρησκεία δὲν εἶναι ἡ
Ὁρθόδοξος κατὰ Ἀνατολὰς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλη-
σία, τότε τὸ στάδιον τῆς ἀθλήσεως ἠνέωκται. Οἱ
βουλόμενοι ἀθλῆσαι εἰσέλθετε, ἵνα τοὺς ἀντιχρί-
στους διδάξητε περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ Πί-
στεως. Διότι ἡ ἐν λόγῳ Συναγωγὴ εἶναι σχολεῖον τῶν
γυμνιστῶν τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γερμανίας τυγχά-
νει, ἐν ᾗ διδάσκονται αἱ ἀντιχριστιανικαὶ δοξαsaί
τῶν Προτεσταντῶν τοῦ Λουθήρου καὶ τοῦ Καλ-
βίνου.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἐκκαυχώμενοι

Τὴν 9ην Αὐγούστου, ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως
τοῦ Σωτῆρος, πανηγυρίζουν: α) Ὁ Ἱερός Ναὸς τῆς
Μεταμορφώσεως παρὰ τὴν Κυψέλην Ἀθηνῶν. β) Ὁ
Ἱερός Ναὸς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ ἐν Κορίνθῳ Πα-
ραρτήματος, γ) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ παρὰ τὴν Κρόνιζαν Ἀτ-
τικῆς. Παντοῦ θὰ φαλλοῦν κατασκευαὶ ἀκολουθίαι.
Ὅπου ἐπιθυμοῦν δύνανται νὰ μεταβῶν οἱ φιλέοργοι.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος

Ἀπὸ ἡμερῶν τὸ πηδάλιον τῆς «Αὐτοκεφάλου ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας» εὐρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀπὸ Πατρῶν Θεοκλήτου. Δὲν γνωρίζομεν τί φρονεῖ καὶ πῶς θὰ πολιτευθῇ ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος. Δι' αὐτὸ ἐπιφυλασσόμεθα. Συνιστῶμεν ὅμως εὐλαβῶς εἰς τὸν νέον ἐκκλησιαστικὸν ἡγέτην νὰ λάβῃ ὅπ' ὅψιν του τὴν 30)ετῆ πείραν, καθ' ἣν τόσον ἐταλαιπωρήθη ὁ Ἑλληνικὸν λαὸν καὶ ἐξετέθη τὸ γόητρον τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας. Ὡσαύτως νὰ ἴδῃ τοὺς τάφους τῶν προκατόχων του καὶ νὰ σκεφθῇ, ὅτι πέραν τοῦ ἀξιώματος, τοῦ ὁποῦ μεγαλύτερον δὲν ὑπάρχει, δ' ἀνοίγεται ἡ ἄβυσσος τοῦ τάφου, ἥτις ἄλλους μὲν καταποντίζει εἰς τὰ βάραθρα τοῦ Ἄδου, ἄλλους δὲ μεταφέρει εἰς τὰς Ἀκτὰς τῆς ἐπουρανίου βασιλείας. Κατὰ συνέπειαν αἱ πράξεις του θὰ πρέπει νὰ διακρίνονται διὰ τὴν σόνεσιν, φόβον Θεοῦ καὶ διάθεσιν θυσιᾶς χάριν τοῦ μεγαλείου τῆς Ἐκκλησίας. Ἰδιαιτέρως δε προσέξῃ τὸ θέμα τῆς Διωκωμένης Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος. 30 ἔτη, πλήρη διωγμῶν καὶ μίσους δὲν ἤρκεσαν νὰ ἐκμηδενίσουν τὸ ὑπέροχον οὗτο κίνημα τῆς εὐσεβείας. Μήπως λοιπὸν δὲν εἶναι ἐξ ἀνθρώπων; Μήπως ὀφείλει νὰ προσέξῃ τὸ ζήτημα; Δὲν γνωρίζομεν ποίους συμβούλους θὰ ἔχῃ ἑλπιζομεν ὅμως ἀρκετὰ νὰ διδαχθῇ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῶν προκατόχων του καὶ δεόντως νὰ προσέξῃ τὴν κατάστασιν τῆς Οἰκουμένης Ὁρθοδόξιας.

Πάντως συγχάριμεν τοῦτον διὰ τὴν θριαμβευτικὴν ἐκλογὴν του, ἥτις ἐξησφάλισε εἰς τὸν Ἐκκλησιαστικὸν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν σοβαρὸν ἄνδρα καὶ εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ τὸν φωτίσῃ νὰ ρυθμίσῃ ὅλα τὰ ἐκκρεμῆ ζήτήματα, ὧν πρῶτιστον καὶ κύριον τὸ Ἡμερολογιακόν, κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν πατέρων καὶ τῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας. Ἄς ἔχει ὅπ' ὅψιν του, ὅτι πολλοὶ ἀγρυπνοῦν διὰ τὸ γόητρον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Λαμπρὸν παράδειγμα

Ἀποτελεῖ ὁμολογουμένως μοναδικὸν φαινόμενον κατὰ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς ὑλόφρονας χρόνους ἡ σιωπηρὰ καὶ γενναϊδωρὸς διανομὴ τῶν ἐπιγελῶν ἀγασθῶν ὑπὸ τοῦ ἐκδημησαντος Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Δωροθέου. Χωρὶς θόρυβον καὶ τυμπανοκρουσίας, χωρὶς φειδῶ καὶ ὑπολογισμοὺς διέθεσε πρὶν ἀποθάνῃ τὴν περιουσίαν του εἰς εὐαγγῆ ἱδρύματα καὶ τοῦτο μόνον ὁ Θεὸς τὸ ἐγνώριζεν. Λαμπρὸν παράδειγμα ψυχικῆς ἀνωτερότητος, τὸ ὁποῖον εὐχόμεθα νὰ εὕρῃ μιμητὰς, ὥστε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς συνειδήσεις τοῦ κόσμου ἡ φυγασθευθεῖα ἐκτίμησις πρὸς τὸν κλῆρον.

Ἱερατικὸν Συνέδριον

Λίαν εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθα τὴν μελετωμένην κατ' Ὀκτώβριον σύγκλησιν τοῦ Ἀ' Ἱερατικοῦ Συνεδρίου καὶ τῆς ἐτήσιας Γενικῆς Συνελεύσεως εἰς Ἀθήνας. Κατ' αὐτὰς οἱ κληρικοὶ μας θὰ ἐπικοινωνήσουν, θὰ ἀνταλλάξουν σκέψεις ἐπὶ τῆς πορείας τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, θὰ ἀναπτύξουν θέματα ὠφέλιμα καὶ ἀπαραίτητα διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ διὰ ψηφοφορίας θὰ ἀναδείξουν τὴν νέαν τὴν Διοίκησιν. Εὐχόμεθα καὶ ἐλπίζομεν καλὴν ἐπιτυχίαν.

Παράκλησις

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφειλόντας ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ ἄλλας πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ὀφειλάς, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι τὰς συνδρομὰς των. Ἐπίσης οἱ ἀποστέλλοντες πιστογὰς καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράφωσι ὀπισθεν τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.

«Ἱερὸς Σύνδεσμος κληρικῶν καὶ λαϊκῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος»

Με χαρὰν ἐπληροφόρηθῃ τὸ πανελλήνιον τὴν ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου ἀναγνώριον τῆς ἀνωτέρου Ὁργανώσεως, τῆς ὁποίας πυρὴν καὶ θερμέλιον εἶναι ὁ ἱερὸς Κλῆρος. Ἦτο καιρὸς πλέον οἱ ἱερεῖς μας, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν τοὺς φορεῖς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πνεύματος καὶ τὴν ἐνότητα τοῦ ἀγῶνος, ἀνευ τῶν ὁποίων οὔτε νοεῖται οὔτε ὑπάρχει Ἐκκλησία, νὰ ἀποκτήσωσι καὶ νομικὴν ὑπόστασιν. Αὐτὸ τοῦλάχιστον ἐξασφαλίζει ἓνα ἐπὶ πλέον «ἄτοῦ» εἰς τὸν ἀγῶνα μας. Διὰ τῆς ἐν λόγῳ ὁργανώσεως (ὡς ἀναγγέλλεται διὰ τοῦ διαγγελλομένου δὲν ὑποτιμᾶται οὐτε παραγνωρίζεται ἡ ἀξία καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς λειτουργίας τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. καὶ τῶν ἄλλων ἐπαρχιακῶν ὁργανώσεων τοῦ Ἀγῶνος μας. Μόνον κακόβουλοι ἢ ἀφελεῖς παρερμηνεῖαι δύνανται νὰ δημιουργήσωσι τοιαύτην ἐντύπωσιν. Ὅλοι διατηροῦν τὴν θέσιν των, διότι ὅλοι εἶναι ἀπαραίτητοι εἰς τὴν σκληρὰν μάχην τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡνωμένοι δὲ ὅλοι πέραν τοῦ Κλήρου εἰς μίαν Πανελλήνιον Συνομοσπονδίαν θὰ ἐξασφαλίσουν δυνάμιν ἀκαταγώνιστον.

Δικαίαι ἀναγνώρισεις

Εἰς τὸ Διάγγελμά του ὁ «Ἱερὸς Σύνδεσμος» εἰσαίρει τὴν συμβολὴν τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα. Καὶ πολλὰ δικαίως. Ἡ Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἦτο καὶ θὰ παραμείνῃ ἡ πρώτη ἀγωνιστικὴ δύναμις τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Πολύτιμα βιβλία

Καὶ ἄλλοτε εἶπομεν, ὅτι τὸ καλὸν καὶ ψυχοφελές βιβλίον εἶναι ἐκλεκτὸς καὶ πολυτίμος φίλος διὰ τὴν χριστιανικὴν οἰκογένειαν. Ἐνα τοιοῦτον βιβλίον εἶναι καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ Βίκτωρος, ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μετατορφώσεως παρὰ τὴν Κρόνιζαν Ἀττικῆς, ἐκδοθεὶς «Συναξαριστὴς Τριωδίου». Περιλαμβάνει ἐκτὸς τῶν συναξαρίων τῶν κινητῶν ἑορτῶν καὶ βαθυστοχάστους ὁμιλίας τῆς περιόδου τοῦ Τριωδίου. Ἰδιαιτέρως συνιστῶμεν τὴν ἀπόκτησιν τοῦ καὶ συγχαιρομεν τὸν ἐκδότην μετὰ τῆς συνοδείας του διὰ τὸν νέον αὐτὸν ἐκδοτικὸν ὄθλον.

Κ. Θεοφάνους

Ὁ κ. Κ. Θεοφάνους παρητήθη τοῦ ἀξιώματος τοῦ Προέδρου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. Διεκρίθη διὰ τὸν πρὸς τὸν Κλῆρον σεβασμὸν του καὶ τὴν ἀπλότητα τοῦ χαρακτῆρος του. Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἐκφράζει πρὸς αὐτὸν τὴν εὐαρέσκειάν της, διότι εἰργάσθη πάντοτε ὡς πειθαρχικὸν τέκνον τῆς διωκωμένης Ὁρθοδοξίας.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀκάκιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δέον νὰ ἀπευθύνηται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μετριοῦριον Καλεσκάκη. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Ἐκ τῶν Γραφείων